

חגיגה ו

אי זהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב על כתפו של אביו.
קושן: מתקיף לה רבי זירא: עד הכא מאן אתייה?
תירוצ: אמר ליה אבבי: עד הכא, דמיחייבא אימיה בשמחה - אייתיתיה אימיה. מכאן ואילך,
 אם יכול לעלות ולאחוז בידו של אביו מירושלים להר הבית - חייב, ואי לא - פטור.

בית שמאי	בית הלל
כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית	כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית
<u>קושי על בית שמאי:</u> השיב רבי תחת בית הלל: לדברי בית שמאי (שמואל א: א): וְחֹנֶה לֹא עֲלֵתָה כִּי אִמְרָה לְאִישׁ עַד יֵמֶלֶךְ הַנָּעַר וְהַיָּלֹדֶת, והא שמואל דיכול לרכוב על כתפו של אביו הוה <u>תירוצ:</u> אמר ליה אבוב: ולטעמך, תיקשי לך חנה גופה, מי לא מיחייבא בשמחה? אלא, חנה מפנקותא יתירתא חזייתא ביה בשמואל, וחשא ביה בשמואל לחולשא דאורחא	
<u>קושי לשתי השיטות:</u> בעי רבי שמעון: קטן חגיר לדברי בית שמאי וסומא לדברי שניהם, מהו? הסבר הקושי: היכי דמי! אילימא בחיגר שאינו יכול להתפשט, וסומא שאינו יכול להתפתח, השתא גדול פטור, קטן מיבעיא? לא צריכא, בחיגר שיכול להתפשט, וסומא שיכול להתפתח, מאי? <u>תירוצ:</u> אמר אבבי: כל היכא דגדול מיחייב מדאורייתא - קטן נמי מחנכין ליה מדרבנן, כל היכא דגדול פטור מדאורייתא - מדרבנן קטן נמי פטור.	

בית שמאי	בית הלל	
הראייה שתי כסף, והחגיגה מעה כסף	הראייה מעה כסף וחגיגה שתי כסף	הדעה
שהראייה עולה כולה לגבוה, מה שאין כן בחגיגה	שחגיגה ישנה לפני הדיבור, מה שאין כן בראייה	סיבה 1
מצינו בעצרת, שריבה בהן הכתוב בעולות יותר מבשלמים	מצינו בנשיאים שריבה בהן הכתוב בשלמים יותר מבעולות	סיבה 2
דקא אמרת חגיגה עדיפא דישנה לפני הדיבור - ראייה נמי ישנה לפני הדיבור	דקא אמרת ראייה עדיפא, דעולה כולה לגבוה - אדרבה, חגיגה עדיפא, דאית בה שתי אכילות	למה לא אמר כדעה השנייה
ודקא אמרת נילף מנשיאים - דנין דבר הנוהג לדורות מדבר הנוהג לדורות, ואין דנין דבר הנוהג לדורות מדבר שאינו נוהג לדורות	ודקא אמרת נילף מעצרת - דנין קרבן יחיד מקרבן יחיד ואין דנין קרבן יחיד מקרבן צבור	
	מאי שנא חגיגה דישנה לפני הדיבור, דכתיב (שמות כ"ד) וַיִּנְחֹל זִמְחִים מִלֶּמֶס - ראייה נמי, הכתיב (שמות כ"ד) וַיִּצְלַח	קושי על בית הלל
ובית שמאי סברי: עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הואי	קסברי בית הלל: עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי	תירוצ

שמות פרק כד

(א) וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֵל ה' אֶתְּהָ וְאֶהְרֹן נָדָב וְאֶבְיָהוּא וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחֹק:
 (ב) וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֵל ה' וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ וְהָעָם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ:
 (ג) וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר לָעָם אֵת כָּל דִּבְרֵי ה' וְאֵת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן כָּל הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה:
 (ד) וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֵת כָּל דִּבְרֵי ה' וַיִּשְׁכֶּם בְּבֶקֶר וַיָּבֶן מִזְבֵּחַ תַּחַת הָהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר מִצֵּבָה לְשָׁנִים עָשָׂר שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל:
 (ה) וַיִּשְׁלַח אֶת נָעָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים שְׁלָמִים לַה' פָּרִים:

עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי	עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הואי
ובית הלל, ורבי עקיבא, ורבי יוסי הגלילי בית הלל - הא דאמרן	בית שמאי - הא דאמרן
רבי עקיבא - הא נמי דאמרן רבי עקיבא אומר קרבה ושוב לא פסקה.	רבי ישמעאל - דתניא, רבי ישמעאל אומר: <u>כללות נאמרו בסיני ופרטות באהל מועד, ורבי עקיבא אומר: כללות ופרטות נאמרו בסיני, ונשנו באהל מועד, ונשתלשו בערבות מואב.</u> ואי סלקא דעתך עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי, מי איכא מידי דמעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח?
רבי יוסי הגלילי - דתניא, רבי יוסי הגלילי אומר: שלש מצות נצטוו ישראל בעלותם לרגל: ראייה, וחגיגה, ושמחה. יש בראייה שאין בשתייהן, יש בחגיגה שאין בשתייהן, יש בשמחה שאין בשתייהן. יש בראייה שאין בשתייהן - שהראייה עולה כולה לגבוה, מה שאין כן בשתייהן. <u>יש בחגיגה מה שאין בשתייהן - שחגיגה ישנה לפני הדיבור, מה שאין בשתייהן.</u> יש בשמחה מה שאין בשתייהן - שהשמחה נודגת באנשים ובנשים, מה שאין בשתייהן	רבי אלעזר דתניא: (במדבר כ"ח) <u>עֲלֵת תִּמְחִיד הַעֲשִׂיָה כֹהֵר סִינַי, רַבִּי אֶלְעָזָר אֹמֵר: מַעֲשִׂיָה נִאֲמְרוּ בְּסִינַי, וְהִיא עֲצֻמָּה לֹא קֶרְבָּה, רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר קֶרְבָּה וְשׁוֹב לֹא פִסְקָה.</u> <u>קוּשִׁי עַל ר' עֲקִיבָא: אֵלֶּא מָה אֲנִי מַקְיִים (עֲמוּס ה') הַזֵּכָחִים וְאִנְחָה הַזֵּכָחִים לִי בִּמְדַבֵּר אֲרַבְעִים נֶהָ בֵּית יִשְׂרָאֵל</u> <u>תִּירוּץ: שֶׁבִטּוֹ שֶׁל לֹוֹי שֶׁלֹא עֲבָדוּ עֲבוּדָה זֹרָה, הֵן הִקְרִיבוּ אוֹתָהּ.</u>

קושי על אבוי: ורבי ישמעאל, מאי טעמא קא מוקמת ליה כבית שמאי? אי סלקא דעתך עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי - מי איכא מידי דמעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח? - והא רבי יוסי הגלילי דאמר עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי, מעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח. דתניא, רבי יוסי הגלילי אומר: עולה שהקריבו ישראל במדבר אינה טעונה הפשט וניתוח, לפי שאין הפשט וניתוח אלא מאהל מועד ואילך!

דחיית חלק מדברי אבוי: סמי מכאן רבי ישמעאל.

שאלה: בעי רב חסדא: האי קרא היכי כתיב: (שמות כ"ד)
וַיֵּלֶךְ אֶת נָעֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלֻ עֹלֹת, כִּבְשִׁים,
וַיִּזְכְּחוּ זִכְחֵיהֶם שְׂמֵי שָׁמַיִם, פְּרִים,
או דלמא אידי ואידי פרים הוו?

למה השאלה רלוונטית: למאי נפקא מינה?

1. מר זוטרא אמר: לפיכך טעמים.

וַיֵּלֶךְ אֶת נָעֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלֻ עֹלֹת, וַיִּזְכְּחוּ זִכְחֵיהֶם שְׂמֵי שָׁמַיִם, פְּרִים

וַיֵּלֶךְ אֶת נָעֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיַּעֲלֻ עֹלֹת וַיִּזְכְּחוּ זִכְחֵיהֶם שְׂמֵי שָׁמַיִם, פְּרִים

2. רב אחא בריה דרבא אמר: לאומר "הרי עלי עולה כעולה שהקריבו ישראל במדבר." מאי, פרים הוו או כבשים הוו?

אין תשובה: תיקון.

